

Tančuj si svůj sen

Jana Kašparová

Tancuj si svůj sen

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Jana Kašparová
Tancuj si svůj sen – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Tancuj si svůj sen

Jana Kašparová

Tancuj si svůj sen

Jana Kašparová

● ■ pointa

leden 1999 poprvé

„Tisíc cest vede k jednomu cíli.“

Jules Verne

Julie

Než zazní tóny prvního finálového tance, projede mi myslí vzpomínka na poslední rok a půl. Devatenáct měsíců dřiny, odříkání, tréninků, špatných i dobrých výkonů, výsledků i nálad. Nová přátelství, noví i staří soupeři. Obdivné i závistivé pohledy. Litry slz a potu i kapky krve. Devatenáct měsíců jsme s Jakubem bok po boku kráčeli tanečním světem k dnešnímu dni. Za pár vteřin začne finále mistrovství České republiky v deseti tancích v kategorii mládež a my netoužíme po ničem jiném než po zlaté medaili. Spolu.

červen 1997

„Udělat věc, které se bojíme, je první krok k úspěchu.“

Mahátma Gándhí

Julie

„Tak, mládeži, ještě se zkuste chvíli soustředit, dáme si to naposledy a pak už se můžete rozprchnout,“ zavelí nesmlouvavým hlasem paní Košková. Je to drobná energická a vždy perfektně upravená dáma, která se většinu času usmívá. Zároveň nás vždycky dokáže motivovat k výkonu a nějakým zázrakem z každého vydoluje poslední zbytky sil.

Pustí pomalejší písničku a první dva páry zkouší nacvičenou sestavu. Pavlína s Petrem se trochu trápí, pořád zastavují a dohadují se, zato Janě s Jakubem to jde překvapivě skvěle. Jakub začal tančit teprve před měsícem, ale nakonec jsou jediným párem, který dnešní tréninkovou sestavu waltzu dotančí až do konce, aniž by se zastavil. Oni se snad dokonce ani nezadýchali!

Paní Košková pochválí všechny, ale podle jejího potěšeného pohledu na Jakuba s Janou tuším, že i z jejího profesionálního hlediska se jednalo o skvělý výkon. Všichni tleskáme těm, co mají pro dnešek už dotrénováno a můžou vyběhnout do teplého, skoro letního odpoledne, a sami se chystáme na svůj poslední tanec. Ještě nejsme ani v půlce sestavy, když si můj partner Marek splete levou nohu s pravou, dupne mi na palec, až se mi zuje bota a při mém následujícím kroku odlítne někam daleko pod stůl. V duchu spílám Markovi, doslova zuřím, když lezu po kolenou pro ztracenou botu, a snažím se nebrečet. Ten... Polykám nadávky i slzy.

S Markem jsem začala tancovat před dvěma lety a prakticky celou dobu narážíme na jeden jediný problém. Je o dva roky mladší, takže z mého pohledu úplný tele. Nerozumím si s ním, nechápu jeho humor a on nechápe ten můj. Navíc nemá v tancování žádný ambice, na trénink chodí proto, aby blbl s klukama, a to mě vážně vytáčí. Jenže kluků je v tancování zoufale málo. Když jsem s tancováním před čtyřmi lety začínala, dlouho jsem byla bez partnera. Často jsem tancovala sama a ještě častěji s mojí nejlepší kamarádkou a zároveň spolužačkou Luckou. Musely jsme se proto střídat, kdo bude kdy partner a kdo partnerka. Pak jsme se obě dostaly na víceletý gympl a Lucku začala bavit spíš keramika a dala mi košem.

Nikdy nezapomenu na to, jak obrovskou jsem měla radost, když mi jednoho dne paní Košková přivedla na trénink Marka. Nervozitou si tehdy kousal nehty a lezlo mu triko z kalhot, ale byl to opravdový taneční partner.

Než si tu zpropadenou botu nasadím, poslední písnička končí a s ní i náš trénink. Rychle na sebe hodím letní šaty na ramínka s potiskem ovoce a vpluju do bílých páskových bot bez podpatku, ale nejdu si pokecat s holkama jako obvykle. Ani nevím, jak mě to napadlo a kde jsem vzala kuráž, ale rychle mířím k východu, kde odchyťm Jakuba. „Kubo, prosím tě, počkej, chtěla bych se tě na něco zeptat.“

Jakub se zastaví, přehodí si tašku na druhé rameno a usměje se: „No?“

„Nechtěl bys zkusit tancovat se mnou?“

„Jasně,“ odpoví Jakub bez zaváhání, „tak v pondělí na tréninku?“

A já řeknu prostě „jo“.

Až doma po koupeli a večeři mě napadne, že bych nejspíš měla někomu říct, jak jsme se s Jakubem dohodli, minimálně paní Koškové, ale zůstane pouze u myšlenky, protože záhy rychle usínám.

V pondělí se probudím brzo. Venku je sice už světlo a ptáci řvou, ale v bytě je úplný ticho. Vzpomenu si, že mě vlastně probudil sen. Sen, ve kterém jsem měla blond vlasy do pasu a tančila jsem na rozkvetlé louce. Vylezu z postele, zajdu si do koupelny a při čištění zubů na sebe kouknu do zrcadla. Vlasy blond nepřipomínají ani náhodou, mamka říká, že jsou plavé, ale mě neuchlácholí, za mě je to jasná barva šedé myši. Jsou ostříhané těsně pod ramena, a i když bych si přála mít je delší, mám jich moc a špatně se pak udržují. K tomu mám malý nos posetý pihami a nevýrazné rty. Vyplážnu na sebe jazyk. Když se vrátím do pokojíčku, abych se nachystala do školy, zaplaví mě vlna nervozity. Koneckonců stejně jako včera i předevířem. Už od pátku jsem celá roztrěsená z toho, že jsem se Jakuba fakt zeptala, jestli by se mnou nechtěl tancovat. Třeba si to ještě rozmyslí, prolítne mi hlavou. Abych zaplašila obavy, zbytek rána strávím učením hlavních měst států Afriky.

V půl osmý se oblíknu a pak už konečně zazvoní moje nejlepší kamarádka Lucka – vždy usměvavá a správně sarkastická hnědooká holka, která má na hlavě odjakživa kudrliny, jako by zrovna byla u kadeřníka na trvalý. Co se kvůli svým vlasům už natrápila! Přitom jí je okolí neustále chválí a od té doby, co Lucka vychytala tu správnou vlasovou kosmetiku a nechává si je narůst až po zadek, vypadá prostě nádherně, jako bohyň.

Rychle hodím do batohu atlas světa a seběhnu po schodech. Na vzduchu a hlavně s Luckou je mi hned líp. Známe se už od základky a je to člověk, kterému důvěřuju ze všech nejvíc.

„Ahoj Juli, u nás bylo včera veselo,“ spustí, jen co otevřu dveře od domu, a vzápětí pokračuje, „brácha mi vyhodil do koše sešit fyziky. Netuším, jestli to bylo omylem, nebo naschvál, každopádně tatka byl zrovna přehnaně aktivní a odpoledne vynesl všechny koše, takže hádej co. Správně, brácha pak pro ten sešit musel skočit do popelnice.“ Směju se při té představě spolu s Luckou jako blázen, což odvede moji pozornost od nervozity, a tak si před začátkem vyučování stihnu dvakrát kousnout do rohlíku, aby mi hlasitě nekručelo v břiše. V tomhle jsem děsná, jakmile mám nervy, stáhne se mi žaludek a hlavně po ránu vůbec nezvládám jíst.

„Doufám, že mě dneska z těch hlavních měst nevyzkouší,“ špitnu ještě Luce do ucha, ale to už vchází do dveří profesor Mikeš, náš zeměpisář. Jen co zapíše do třídnice, rozhlídne se po třídě a podívá se na mě: „Tak Julie, pojď nám říct pár hlavních měst států Afriky.“ Slyším úlevný výdech svých spolužáků, protože Mikeš zkouší vždy jen jednoho ubožáka denně. Srdce mi buší až v krku, když se postavím před tabuli a profesor hned začíná pálit jak z kulometu: „Etio pie, Tunisko, Pobřeží slonoviny, Ekvádor, Egypt...“ Nakonec se mi vše podaří zodpovědět správně, a když si jdu sednout s jedničkou, v duchu děkuju Jakubovi, že mě tak vynervoval. Teda, vynervovala jsem se sama, ale aspoň v tomhle ohledu to má svoje plus. Naštěstí už nás během dne čekají jen odpočinkové předměty, a když zvonek zazvoní naposledy, vyběhnu ven bez oběda. Ještě pořád mám pocit, že do sebe nic nedostanu.

Doma počkám na bráchu, zkoukneme spolu další díl Hvězdné brány a pak už je pomalu čas sbalit boty, věci na sebe a pít a vyrazit. Ačkoliv se bráchovi podařilo mě trochu odreagovat, jsem šíleně nervózní, že sotva stojím na nohou.

Mamka

Když otevřu dveře radnice a vyjdu ven, uhoď mě přes obličej horlý vzduch. Sluneční paprsky se odráží od zámkové dlažby a teď ve čtyři hodiny odpoledne je město v jednom ohni. Vzhledem k tomu, že jsem celý den seděla pod klimatizací, musím přiznat, že mi to vůbec nevaří. Odjakživa mám ráda teplo a klimatizace přímo nad hlavou je pro mě peklo. Cítím, jak se mi rozechřívají doposud ledové prsty na rukou, přehodím si kabelku z ruky na rameno a ostrou chůzí vyrazím směrem k hlavní ulici, abych stihla tramvaj. Mám to jen tak tak, dokonce musím pár metrů popoběhnout. Chytnu se tyče nad hlavou a už za pár vteřin cítím, jak mi po zádech tečou potůčky potu.

Chvilí přemýšlím, jestli je doma dost pečiva k večeři, a nakonec se pro jistotu rozhodnu vystoupit o zastávku dřív a stavět se v pekárně na rohu našeho sídliště. Tam je touto dobou ukrutná fronta, ale na rozdíl od tramvaje tam funguje klimatizace. Kromě pečiva mají u pultu i zmrzlinu, čokoládová vypadá vážně lákavě, docela bych si dala. Napadne mě, že bych sem navečer mohla vzít Péťu, abych ho aspoň na chvilku vytáhla ven. Péťovi je dvanáct a veškerý svůj volný čas tráví u počítače. Už jsem dávno rezignovala na jakýkoliv režim a pravidla, a pokud chci, aby se najedl, musím mu přinést talíř až ke klávesnici. Taký podle toho vypadá, je to oproti svým vrstevníkům drobný, hubený a viditelně bledý kluk, který místo běhání za míčem venku prostě radši zabíjí příšerky na monitoru. Ale abych mu nekrřivdila, umí taky docela slušně programovat a má jasnou představu o tom, co by chtěl v životě dělat.

To já jsem v jeho věku ještě snila o tom, že budu lékařkou. Jenže chemie mi nešla, biologie mě nebavila, a tak jsem nakonec skončila

tam, kde jsem. Na úřadě. Nemůžu říct, že by mě moje práce nebavila. Baví mě. Dokonce zvládám i nepříjemné lidi, nejsem vznětlivá jako některé moje kolegyně. Jenže mně vadí právě ty kolegyně. Pomlouvačné rádoby dámičky, které si pořád na něco stěžují a myslí si, že snědly všechnu moudrost světa. Aspoň že o víkendech můžu uniknout do svého světa. A tím jsou dorthy. Peču už dlouho a mám celkem slušnou klientelu kamarádek, kamarádek kamarádek a jejich příbuzných, pro které každý rok pečuji dorthy na rodinné oslavy. Na zbohatnutí to není, ale neskutečně mě to baví. Známi se mě často ptají, jak je možné, že pečuji tak výborné dorthy, a přitom netloustnu. Upřímně přiznávám, že nevím. Celý život jsem hubená a není to moje zásluha.

Konečně se dostanu k pultu, koupím půlku chleba, čtyři dala-mánky a pár rohlíků a vydám se k domovu. Když ve výtahu mrknu na hodinky, je mi jasné, že Julii už doma nezastihnu, má dnes od pěti trénink. Takže jakmile odemknu dveře bytu, už se vidím ve sprše. Do ticha zavolám: „Ahoj Péto, jsem doma!“ a vklouznu do koupelny, abych ze sebe smyla prach a špínu z celého dne.

Julie

Na trénink dorazím s mírným předstihem a přidám se k Pavlíně a Jitce, abychom zdrbly nejdřív učitele ve škole, pak spolužáky a nakonec naše partnery. Jsem jako na trní, Jakub tady ještě není, takže se holkám ani nesvěřím, co mě dneska čeká. Jsou to sice moje kamarádky, ale rozhodně se jim nesvěřuju se vším. Pak už paní Košková třikrát rázně zatleská a zve nás všechny na taneční parket. Jakub dorazí vzápětí, a když se udýchaní po rozběhání rozestavíme na pomalou rozcvičku, mávne na mě. Srdce se mi rozbuší až v krku. Tenhle modrooký blondatý kluk s neskutečným talentem bude už brzo mým partnerem, zní to jako pohádka. Jen doufám, že se nijak neztrapním, nešlápnu mu na nohu, a je ve mně malá dušička. Než se svými myšlenkami a pocity prokoušu, paní Košková vypne hudbu a povídá: „Napijte se a pojdte do párů.“ Napiju se a pak už se vedle

mě ozve: „Ahoj.“ Potěšeně se usměju a nesměle mu pohlídnou do očí. Jakub se usmívá tím svým šibalským úsměvem, špinavě blond vlasy má lehce rozčuchané a v levé tváři malý důlek. Vyschne mi v krku, takže moje „ahoj“ spíš zaskřehotám, ale Jakub to nejspíš vůbec nepostřehne, popadne mě za ruku a jdeme si najít místo, kde si zopakujeme od minula čaču. My dva. Jako pár! Krev se mi hrne do hlavy, nervozitou mi hučí v uších a pak se k nám obrátí všechny obličeje v sále. Jana otevře pusku dokořán a v jejích očích se ve vteřině objeví slzy. Marek naopak překvapený ani zaskočený nejspíš není a určitě právě vymýšlí, jak se co nejrychleji vypařit ze sálu a užít si volné odpoledne. Jitka s Pavlínou si hned začnou špitat a paní Košková bez zaváhání zavelí, že Marek dnes bude tancovat s Janou, a už začíná vysvětlovat, od které figury budeme začínat. Na nás s Jakubem se vlastně ani nepodívá a já si uvědomím, že jsme o téhle výměně zapomněli komukoliv cokoliv říct.

Po zbytek tréninku vnímám jen Jakubovu ruku, kterou mě drží za tu moji. Opakujeme z minula, tančíme nejdřív na počítání a potom i na pomalejší skladbu. A nám to jde a ladí nám to spolu. Jakub je opravdu výborný partner, dobře slyší hudbu, vede mě po parketě, ale zároveň mi nechává dost prostoru a nikde mě netahá ani netlačí.

Když se konečně trochu uklidním a uvolním, je po tréninku. Než se stihneme s Jakubem domluvit, co dál, přistoupí k nám paní Košková se svým širokým úsměvem a povídá: „V sobotu se ve Vratislavicích koná tradiční meziklubová soutěž, potřebovala bych vás do družstva. Stihnete do pátku natrénovat všechny tance?“

Zalapám po dechu a podívám se na Jakuba. A ten bez váhání odpovídá: „Zvládneme, vid', Juli?“ V tu chvíli jsem si jistá, že tohle dobře dopadne. Je pondělí, tančím s Jakubem a v sobotu jedeme na soutěž. Fajn.

Další týden prožívám jako ve snu. Ráno do školy, po obědě chvilka oddechu a ve tři hodiny odpoledne už jsem v taneční škole u Košků na parketě. V úterý se vydáme na trénink standardu pokročilých mimo náš obvyklý rozvrh. Vede ho Sára, dcera paní Koškové a taky hodně úspěšná tanečnice. Na první pohled vidím, že jsme ze všech párů nejhorší, mám pocit, že se mi každou chvíli zamotají nohy a já

upadnu, ale nakonec se nám podaří celou hodinu přežít ve zdraví. Když trénink končí a my děkujeme Sáře potleskem, Jakub se na mě usměje: „To teda bylo něco, vid’? Jsem zvědavěj, co si na nás vymyslí na další hodině, můj tatka nám s ní na dnešek domluvil individuální lekci.“

Sotva se stačíme napít, už u nás stojí Sára i se svým manželem a zároveň tanečním partnerem Martinem. První promluví Martin: „Děcka, máte před sebou pořádný kus práce, budete muset do soboty zvládnout všech deset tanců. Dneska si se Sárou projedete ty standardní, zítra vás bude čekat latina. Držím vám palce. Sáro, dej jim do těla!“ Mrkne na mě a odejde trénovat jiný pár.

Sára se usměje a následující hodinu se do nás snaží dostat jednoduché sestavy pospojované ze všech figur, které známe. V posledních pěti minutách už na mě začíná dopadat únava a na sál pomalu přichází páry na vedený practice, což je, jak nám Sára vysvětlí, taková simulace soutěže. Páry se při tomto typu tréninku rozdělí do skupin a následně tančí tance ve stejném pořadí jako na soutěži. Jednotlivé skupiny se střídají a nedílnou součástí je nástup na parket a závěrečná úklona pro diváky.

Když se Sárou skončíme, rychle se převlíknu a vypadnu ze sálu ven na vzduch. Je krásný, teplý podvečer, myslím na to, co mě asi čeká v létě. Moc bych si přála prožít obrovskou lásku, takovou tu osudovou, o který si tak ráda čtu. Letos mi bylo patnáct, a zatím jsem s žádným klukem ani nechodila, prostě nějak nebyla příležitost. Spolužáci jsou až na výjimky dost paka, tak jediný normální kluky potkávám jen na tancování. Za chvilku se ke mně přidává i Jakub a společně mlčky čekáme na auto Jakubova táty, který nás odveze domů.

Následující den ve škole usnu. Náročný úterní trénink ve spojení s nultou hodinou laborek z fyziky si vybere svou daň, a když nám v češtině paní profesorka Krátká pustí na videu cosi od Hrabala, opřu si hlavu o židli a normálně vytuhnu. Lucka si toho všimne a drbne do mě, div rovnou nespadnu ze židle. Pak hned vytahuje náš dopisovací notes a za chvíli čtu:

Co dělala v noci, randila?

Jelikož jsem jí o svém včerejším tréninku ještě nestihla povyprávět, odpovím rychle:

Jasně, celý odpoledne jsem ploužila tělo na tělo s úžasným klukem, ani spát jsem z toho pak nemohla.

Lucka mi vrátí notes s vykřičníkem ve tvaru srdce přes celou stránku. Ještě rychle odpovím, že víc jí řeknu cestou domů, a pak notes schovám mezi sešit a učebnici literatury. Profesorka Krátká totiž postřehla, že se nevěnujeme jen sledování filmu, a byla bych nerada, kdyby náš notes odhalila.

Dlouho jsme si s Luckou dopisovaly klasicky přes papírky, ale několikrát se nám stalo, že nám profesori papírky vzali a vyhodili nebo – v horším případě – jejich obsah přečetli před celou třídou. Když si píšeme do notýsku, snadněji se schová mezi učivo, můžu předstírat, že si tam píšu třeba úkoly. Navíc Lucka je v psaném projevu snad ještě vtipnější než v tom mluveném, takže když je mi někdy ouvej, stačí vytáhnout notes, nalistovat pár stránek vzad a začíst se.

Když pak po obědě společně vyrazíme domů, hned začne vyzvídat: „Tak co, povídej, jaký byl včerejší trénink?“

Vyprávím páté přes deváté, že mě bolí nohy, jak jsem pokazila spinovou otáčku a že pochybuju, jestli jsem pro tolik talentovaného Jakuba dost dobrá partnerka.

Cesta domů je moc krátká na to, abych ze sebe dostala všechno, a tak Lucka u nás před barákem navrhne: „Hele, brácha jde dneska odpoledne někam ven s kamarádem, tak se stav třeba ve tři a dopovíš mi to.“

Musím ji ale zklamat. „Promiň, Luci, ale my máme zase trénink. Musíme si zopakovat to, co jsme dělali včera. V sobotu nás čeká soutěž, tenhle týden budeme muset dělat maximum.“

„Jasný,“ řekne Lucka, „tak si to svoje randění tělo na tělo užij a koukej se pořádně vyspat, ať zítra neusneš nad písemkou z matiky. To by Havlase omývali, haha.“ Zasmějeme se té představě společně a pak už Lucka zamíří po chodníku dál k sobě domů.

Na mě doma čeká brácha před telkou: „Čau špekoune, jdeš akorát včas, za pět minut začíná další díl.“

Odpovím mu ve stejném duchu: „Nazdar blboune, dneska nemůžu, zítra píšeme písemku z matiky a večer se na to už nestihnou podívat, tak jdu rovnou šprtát.“

„Šprte!“ zachechtá se Pěťa a zajde si do kuchyně pro nějakou mňamku, aby se prý u televize beze mě nenudil. Já si nachystám věci na trénink a poslední hodinu před odjezdem se snažím do hlavy dostat těch pár vzorečků, co budeme zítra potřebovat, a spočítat co nejvíc příkladů. Pak už se venku ozve zatroubení, jednou rukou popadnu tašku s tanečními věcmi, do druhé si ulovím tatrunku a utíkám ven, aby na mě nemuseli dlouho čekat a blokovat ulici.

Sotva nasednu, otočí se na mě ze sedadla spolujezdce Jakub, aby mě pozdravil. Jeho „ahoj“ a úsměv k tomu mě zalechtají až někde v žaludku. Když dorazíme na sál, je tam úplně prázdné, což je příjemná změna oproti předchozím dnům. Dáme si intenzivní hodinku opakování sestav ze včerejška, a když se začnou pomalu scházet další páry na trénink, sedneme si vedle sebe na židli a Jakub mi vypráví, jak dneska ve škole vypekli tělocvikáře. „Normálně jsme se převlíkli, ale pak jsme se všichni schovali do nářadovny. Jelikož nás v tělocvičně nenašel, vydal se k sobě do kabinetu, aby zkontroloval, koho vlastně má tu hodinu mít. Při jeho návratu jsme normálně hráli fotbálek, jako bysme tam byli od začátku hodiny. Chudák vůbec nevěděl, jak reagovat. Ale je to pohodář, takže nás ten fotbal nechal klidně hrát až do konce hodiny.“

Přidám historku o tom, jak se mi povedlo dopoledne usnout při češtině, a společně se tomu zasmějeme. Když se sál zaplní začátečníky, mrkne na mě: „Nevím, jak ty, ale já mám hlad. Do dalšího tréninku nám zbývá hodina a půl, zajdeme si pro nějakou sváču?“ Rychle se sbalíme a vyrazíme do nedaleké večerky. Protože je teplo,

vyberu si z nabídky zmrzku, a když se couráme zpět na sál a povídáme si o všem možným, skoro mám pocit, že jsem na rande.

Pak už se ale vracíme do reality, tedy do sálu u Košků, kde zrovna končí standard začátečníků a na řadu přichází pokročilé páry a jejich hodina latiny. Jsme tady nejen nejmladší, ale opět i nejhorší, ale nikomu to nevadí, dokonce ke mně přistoupí jedna holka s dlouhýma tmavýma vlasama a podává mi ruku: „Ahoj, já jsem Lenka a tohle je můj partner Jirka.“ Oba mi potřesou rukou a políbí mě na obě tváře.

„Kdybys potřebovala s něčím pomoci nebo poradit, stačí říct. Taky šiju taneční šaty a můžu tě i učesat na soutěž.“

Vtom ale Lenku odstrčí hnědooký frajírek, co měří snad metr devadesát. „Sorry, Léno, musím pozdravit tohle nový kotě. Ahoj, já jsem Patrik,“ podá mi ruku a mlask, mlask, dá mi pusku na obě tváře. „Rád tě poznávám, máš pěkný tričko.“ Pak na mě Patrik mrkne a zas odejde za partou svých vrstevníků.

Než se z toho všeho seznamování a líbání stihnu vzpamatovat, přichází trenér latiny pokročilých párů Tomáš s partnerkou. Rovnou jdeme do párů a místo rozcvičky si dáme dvě minuty nejrychlejší tanec, jive. Ke konci už sotva popadám dech, ale nemůžu to vzdát, nemůžu ukázat Jakubovi, že jsem slabší než on, a tak to prostě vydržím.

Po rozcvičce trochu zvolníme, Tomáš si pro ostatní připravil krátkou sestavu v paso doble kvůli opakování správného postavení těla. Tento tanec se totiž od ostatních latinskoamerických výrazně liší. Pánev směřuje vpřed, nepohybuje se jako třeba v rumbě ve tvaru osmičky, i samotný pohyb do prostoru je jiný, a to především proto, že se našlapuje na paty. Pro nás je tenhle tanec úplná novinka, přesto ho musíme do soboty zvládnout.

Tomáš pustí muziku, a než začne chodit mezi páry a opravovat je, přijde nejdřív k nám. „Děcka, tohle bude vaše sobotní sestava na paso doble. Nemáme čas pouštět se do sestavy na celou písničku, ta trvá něco přes minutu, ale když půjdete na muziku a v super postavení, bude to určitě stačit.“ A tak pořád dokola zkoušíme tuhle minisestavu.